

Пролог

ДЖЕСИ

СЕГА

*Това не може да е истина... Това не може да е истина...
Това не може да е истина...*

Думите се въртят в съзнанието ми като колелата на моята носеща се с пълна скорост куда¹, докато задницата ѝ се пързала по чакъла и леда. Конструирана с тежка предница и мощен двигател, тази кола трудно се овладява дори в хубаво време. Ще се блъсна в едно от тези проклети дървета, ако не намалая.

Натискам крак върху педала на газта.

Не *мога* да намалая сега.

Не и докато не се уверя, че Бун греши за това, което твърди, че е чул. В най-добрия случай неговият руски може да се нарече посредствен. Бих дал всичко на света, за да греши за *това*.

Стомахът ми се свива, когато колата поднася на следващия завой. Конусовидното очертание на Блак Бют се извисява като зловеща сянка пред мен на мъжливата светлина преди зазоряване. Заснежените следи от гуми, осветявани от фаровете на колата, може дори да не са тези, които търся, но са широки като от хамъра на Виктор и е дяволски сигурно, че са единствените по този стар, изоставен черен планински път. Никой не идва тук през януари.

¹ Съкратено от „Плимут Баракуда“ – кола с две врати, произвеждана от Plymouth, дивизията на корпорация „Крайслер“ от 1964 до 1974 г. – Б. пр.

Редицата дървета неочаквано свършва пред мен. Натискам силно спирачките и колата се плъзга странично към стар тотемен стълб. Продължава да се движи, когато изключвам ръмжащия двигател, отварям вратата и изскачам навън, докато непохватно се опитвам да включа фенерчето. Нужни са три силни натискания с треперещите ми ръце, за да светне.

Започвам да претърсвам земята. Плетеницата от следи от гуми подсказва, че някой е направил обратен завой. Отпечатъците от стъпки свидетелстват, че е имало повече от един човек. И когато виждам наполовина изпушената цигара с онези странни букви върху филтъра, знам, че Бун не е сгрешил.

– Алекс!

Ехото ми отговаря веднъж... два пъти... преди огромната пустош да погълне отчаяния ми вик. Шаря обезумяло с лъча на фенерчето, с побелели кокалчета на пръстите, когато зървам стъпките, водещи настрани от стария тесен път към дърветата.

Ледени пръсти стискат сърцето ми.

Хуквам обратно към колата, грабвам от задната седалка старото вълнено одеяло на червени и сини карета, което тя толкова много обича. Буци сняг полепват отстрани по маратонките ми, докато тичам по пътеката отвъд дърветата към голото поле отпред. Бумтенето на кръвта в ушите ми е единственият звук, който чувам.

Единственият признак на живот.

Ужасът вцепенява сетивата ми, суровата зима на Западно-то тихоокеанско крайбрежие вкочанява тялото ми, но въпреки това продължавам напред, защото, ако...

Лъчът на фенерчето осветява неподвижна фигура, лежаща по лице върху снега. Бих познал навсякъде това розово палто и платиненорусата ѝ коса; блестящата синя рокля, която тя толкова ненавижда, прилича на купчина сапфири върху бяло платно.

Сърцето ми се смразява.

– Алекс – едва прошепвам.

Невъзможно е да кажа повече, дробовете ми отказват да функционират. Спускам се през снежната преспа, свличам се на колене и плъзга със сетни сили, скъсявайки разстоянието. То не е повече от три метра, но ми се струва километри.

Няма как да се сбъркат пурпурните пръски върху снега около главата ѝ. Или това, че по-голямата част от дългата ѝ коса сега е тъмна и сплъстена. Или че сребристите ѝ чорапи са скъсани и изцапани с червено, а локва кръв се е образувала там, където роклята едва покрива бедрата ѝ. Земята около нея е утъпкана и се виждат безброй стъпки. Той сигурно е стоял тук известно време.

Знам, че има правила, които трябва да се спазват, действия, които да предприема, за да съм сигурен, че няма да ѝ причиня повече вреда. Но аз ги пренебрегвам, защото болезненото свиване в стомаха ми подсказва, че навярно не мога да я нараня повече, отколкото той вече е сторил. Обхващам нежно главата ѝ с една ръка, а другата подпъхвам под рамото ѝ. Претъркулвам я.

Застивам, скован от вледеняващ ужас.

Никога не съм виждал някой да изглежда *така*.

Вземам в обятията си отпуснатото ѝ тяло, обхващам някога красивото ѝ лице, което бях виждал озарено от всякакви емоции – от гняв до екстаз и цялата палитра помежду им, – а сега е неузнаваемо. Допирам двата си окървавени пръста върху гърлото ѝ и чакам. Нищо.

Леко притискам безжизнената ѝ китка. Нищо.

Може би все още има пулс, но е заглушен от моя, който бясно препуска.

Но съдейки по вида ѝ, може би няма.

Една... две... три... големи, пухкави снежинки започват да се сипят от невидимото небе над главата ми. Много скоро ще покрийт следите, кръвта. Доказателството. Одеялото на майката природа ще скрие грозната гледка в своя двор.

– Прости ми. – Не се опитвам да възпра горещите сълзи, които се търкалят по страните ми и капят върху обезобразените ѝ устни – устни, от които съм откраднал толкова целувки, когато бях прекалено глупав, за да осъзная колко е било опасно. Всичко това е по моя вина. Тя ме бе предупредила. Ако само я бях послушал, ако бях стоял далече от нея, ако не ѝ бях казал какво чувствам...

...ако не се бях влюбил до полуда в нея.

Накланям се, за да открадна целувка дори в този миг. Металният вкус на кръвта ѝ се смесва със солените ми сълзи.

– Толкова дяволски съжалявам. Никога не биваше да насочвам поглед към теб – успявам да пророня между риданията, подпъхвайки одеялото, под което тя обичаше да се сгушва.

Разнася се почти недоловимо стенание. Немощен повей върху устните ми.

Дробовете ми застиват, очите ми се приковават в нея, не смея да се надявам.

– Алекс? Възможно ли е?

Миг по-късно се чува второ стенание – хриплив, накъсан звук.

Тя не е мъртва.

Поне не още.

Глава 1

АЛЕКС

МЕЖДУ СЕГА И ПРЕДИ

Огън.

Уханието ме зове.

Не мога да виждам. Очите ми са плътно затворени, блокирайки зловещия блясък в погледа му.

Не мога да чувам, защото ушите ми заглушават ужасяващите му обещания.

Не мога да чувствам, защото сякаш от цяла вечност тялото ми е премазано.

Но докато лежа сред ледената неподвижност на нощта в очакване на окончателния покой, ме обгръща онова успокояващо ухание на горяща кора, клони и хрущащи листа.

То ми нашепва, че всичко ще бъде наред.

И аз толкова отчаяно копнея да му повярвам.

* * *

Бийп...

...базиларна фрактура на черепа.

Бийп...

...колабирал бял дроб.

Бийп...

...разкъсване на далака.

Бийп...

...измръзване.

Бийп...

Бийп...

– Ще оживее ли?

Бийп...

– Честно, не знам как е издържала толкова дълго.

Бийп...

– Засега трябва да запазим това в тайна.

– Гейб, ти току-що цъфна на прага на моята болница с полу-мъртво момиче. Как се предполага да го направя?

– Просто го направи. Обади ми се, когато тя се събуди. Никой не бива да я разпитва, освен мен. Никой, Мередит.

* * *

– Не се опитвай още да говориш – тихо ме предупреждава някой.

Жена. Не мога да я видя. Не мога да видя нищо; клепачите ми представляват две цепки, колкото да пропуснат неясната светлина и суетнята около мен – нежен допир на пръсти, тихо мърморене, шумолене на хартия.

А после онова ритмично пиукане ме приспива, отнасяйки ме обратно в забвението.

Глава 2

ДЖЕЙН ДОУ

СЕГА

Не знам как съм се озовала тук.

Не знам къде е това тук.

Всичко ме боли.

Коя е тази жена, надвесена над мен?

– Моля, веднага се обадете по пейджъра на доктор Алуд – казва тя към някого, когото не виждам. Извърща се отново към мен. Нужно ѝ е известно време, преди да изобрази широка усмивка, разкривайки белите си зъби. Дори в замаяното ми състояние забелязвам трудно прикритото съжаление. Тя поема дълбоко дъх и гърдите ѝ се повдигат, преди да насочи вниманието си към банките, пълни с бистра течност, окачени на стойката до мен. – Радвам се най-после да видя отворените ти очи – промърморва. – Имат наистина много хубав червеникавокафяв цвят.

Краят на светловиолетовата ѝ униформа закача гипсовата превръзка около ръката ми.

Моята гипсова превръзка.

Оглеждам обстановката в стаята – бледобежовите стени, коравите столове, пастелно синята завеса. Апаратурата. Най-после проумявам.

Аз съм в болница.

– Как...

Запъвам се на въпроса, тъй като първата дума болезнено дращи гърлото ми.

– Беше интубирана¹, за да ти се помогне да дишаш. Тази пресипналост и сухотата в гърлото много скоро ще преминат, обещавам.

Имала съм нужда да ми се помага да *дишам*?

– Беше на големи дози морфин, затова сега може да се чувстваш малко замаяна и дезориентирана. Това е нормално. Ето така.

Една хладна ръка се плъзва под тила ми и разбухва възглавницата.

– Къде съм? – изграквам, чак сега забелязвайки, че превръзките разделят лицето ми на две при носа.

– Ти си в „Сейнт Чарлс“ в Бенд, Орегон, а за теб се грижат най-добрите лекари в болницата. Изглежда, ще се възстановиш.

Отново усмивка. Още един поглед, пълен със съчувствие. Тя е хубава млада жена, дългата ѝ светлокестенява коса е пристегната на опашка, а очите ѝ са хипнотизиращи, с наситено зеления цвят на пролетни листа.

Ала все пак недотам хипнотизиращи, че да ме отклонят от думите ѝ. От *какво* точно ще се възстановя?

Тя бърби за болницата, града и необичайно студената зима. Аз се насилвам да следя думите ѝ, прекалено заета да събера мислите си, да изровя някакъв спомен, опитвайки се да отговоря на безбройните въпроси, въртящи се в ума ми. Ала нищо не се получава. В съзнанието ми цари пълна пустота.

Както тя каза, сигурно е заради морфина.

Тихо проскърцване отклонява погледа ми в далечния край на стаята, където току-що е влязла висока, слаба жена в бяла престилка, под която се вижда блуза на розови цветчета. С бързи, дълги крачки тя заобикаля леглото ми, като дърпа завесата зад гърба си, докато приближава.

– Здравей.

Досещам се, че това е лекарката, на която сестрата бе позвънила по пейджъра. Наблюдавам я, докато тя измъква шно-

¹ Манипулация, при която се въвежда тръба в трахеята на пациента с цел прилагане на изкуствено дишане или осигуряване на проходими дихателни пътища. – Б. пр.

ла от джоба на престилката и прибира косата си с цвят на зряла кайсия.

– Как се чувстваш?

– Все още не съм сигурна. – Гласът ми е дрезгав, но поне се чува. – Вие ли сте моят лекар? Доктор... – Чета името върху баджа, прикрепен към лекарската престилка. – Алуд?

Зелени очи, заобиколени от тъмни кръгове, за един дълъг момент се взират в моите.

– Да, аз те оперирах. Името ми е доктор Мередит Алуд. – Присвивам очи срещу лъча светлина от малкото ѝ фенерче, първо насочено към лявото, а после към дясното ми око. – Чувстваш ли някаква болка?

– Не знам. Аз съм... натъртена. И объркана.

Езикът ми напипва някаква грапавина върху долната устна, инстинктивно го плъзвам по нея и усещам парче конец. Чак когато започвам да го търкалям по него, откривам широка дупка от дясната страна на устата си. Липсват няколко зъба.

– Добре. Радвам се. Не за това, че си объркана. – Доктор Алуд стисва устни в скована усмивка. – Но щеше да се чувстваш не само „натъртена“, ако не действаша обезболяващите.

Гърлото ми гори. Преглъщам няколко пъти, опитвайки се да облекча сухотата.

– Какво се е случило? Как съм се озовала тук?

Някой трябва да знае нещо. Нали така?

Доктор Алуд отваря уста, но после се поколебава.

– Амбър, трябва да обиколиш и останалите пациенти, нали?

Сестрата, която беше заета да сменя различните банки върху стойката, спира и за една дълга секунда вперва поглед в лекарката, смръщила деликатните си вежди. Забелязвам, че очите им имат еднакъв зелен цвят. Всъщност и двете имат бадемовидни очи и малки, прави носове.

Или може би просто халюцинирам благодарение на опиатите.

Внимателни пръсти опипват нещо невидимо върху скалпа ми, а после се чува щракване на затваряща се врата и лекарката пита:

– Какво ще кажеш да започнем с началните въпроси. Може ли да ми кажеш името си?

Отварям уста, за да отговоря. Това е толкова прост въпрос. Всеки има име. Аз имам име. И при все това...

– Аз не... аз не знам – заеквам.

Как така не знам името си? Сигурна съм, че през целия си живот съм имала едно и също име.

Моят живот.

Какво си спомням за живота си? Не трябваше ли да помня нещо?

Залива ме вълна на паника и издайническото пиукане на ЕКГ апарата забързва ритъма си. Защо не мога да си спомня дори късче от живота си?

Нито лице, нито име, нито домашен любимец от детството.

Нищо.

Доктор Алуд спира това, което прави в момента, за да срещне погледа ми.

– Имаш голяма рана на главата. Просто се опитай да се отпуснеш. – Думите ѝ звучат бавно и спокойно. – Ще ти кажа това, което зная. Може би то ще раздвижи паметта ти. Става ли? Просто първо няколко пъти поеми дълбоко въздух. Но не прекалено дълбоко – бърза да добави тя.

Изпълнявам инструкциите и наблюдавам как гърдите ми се спускат и повдигат под болничната нощница на сини и бели карета. Присвивам се от острата болка, която ме пронизва вдясно при всяко вдишване. Накрая неспирното пиукане започва да забавя ритъма си.

Отново насочвам вниманието си към лекарката. Чакам.

– Преди девет дни си била намерена на паркинга пред изоставена сграда – подхваща доктор Алуд.

Била съм тук девет дни?

– Беше докарана в Спешното отделение от линейка на „Бърза помощ“ със сериозна, животозастрашаваща травма на тялото. Раните са били причинени от физическо насилие. Имаше няколко фрактури – на ребрата, левия крак, дясната ръка, черепа. Десният ти дроб беше колабирал. Имаше нужда от операция, за да се отстранят хематом, разкъсаният далак, а разкъсванията на... – Спокойният ѝ глас потъва в някаква мъгла, докато тя продължава да изрежда безкрайния списък с жестокости, начело на който едва ли би могло да стои моето име. – Ще отнеме известно време, за да се възстановиш от всички тези рани. Усещаш ли стягане в гърдите, докато дишаш?

Аз преглъщам надигащата се буца в гърлото ми. Не съм

сигурна как да отговоря. Определено се затруднявам да дишам, но мисля, че по-скоро се дължи на паниката, отколкото на нещо друго.

– Не – казвам накрая. – Мисля, че съм наред.

– Това е добре. – Тя внимателно отлепва марлите от лицето ми – една от протежението на носа и още една от дясната страна на лицето, която започва от слепоочието и стига до брадичката. Кимва леко в знак на одобрение и аз се досещам, че е доволна от това, което е под тях. – А как преминава въздухът през носа? Някакво запушване?

Издувам ноздри.

– Малко.

Тя спира прегледа и надрасква нещо върху картона, лежащ на страничната масичка.

– Имаше голям късмет, че доктор Гонсалес беше в Бенд на ски ваканция. Той е един от водещите пластични хирурзи в страната и мой много добър приятел. Когато те докараха, веднага му се обадох. Предложи да те оперира безплатно.

Част от мен осъзнава, че би трябвало да съм обезпокоена, задето съм се нуждаела от уменията на пластичен хирург за лицето, но в момента много повече съм обезпокоена от факта, че дори не мога да си представя как изглежда това лице.

– Преди два дни свалих конците, за да сведа до минимум белезите. Може би ще ти е нужна втора операция на носа, зависи как заздравява. – Тя оставя картона върху страничната масичка. – Спомняш ли си *нещо* за това какво ти се е случило? – пита лекарката.

– Не.

Нищо.

Комбинацията от стиснатата челюст и дълбоката бръчка върху челото ѝ ми подсказва, че тя възнамерява да ми съобщи още лоши новини.

– Съжалявам да ти го кажа, но имаше доказателство за сексуално насилие.

Усещам как кръвта се отдръпва от лицето ми и равномерно то пиукане отново рязко се ускорява, когато сърцето ми затуптява лудешки в гърдите.

– Аз не... аз не разбирам.

Тя казва, че съм била... изнасилена? Някой ме е докосвал по

онзи начин? Внезапно ме връхлита инстинктивното желание да обвия ръце около тялото си и да стисна здраво крака, но съм прекалено натъртена, за да го направя. Как е възможно да не помня, че съм била изнасилена?

– Трябва да прегледам и останалите ти рани.

Доктор Алуд изчаква неохотното ми кимване, после дръпва надолу чаршафа и повдига болничната нощница. Вниманието ми временно е отвлечено от гипса около левия крак, докато тя внимателно сваля превръзките около ребрата и от лявата страна на стомаха.

– Тези изглеждат добре. Сега просто се отпусни, ще действам бързо – обещава и отмества свободния ми крак към края на леглото. Опитвам се да разсея неприятното усещане, като разглеждам плочите на тавана, докато тя внимателно ме преглежда. – Имаше нужда от няколко вътрешни шева, но с времето всичко напълно ще зарасне. Ще са нужни още няколко изследвания и очакваме резултатите от кръвните тестове, но вече сме изключили голяма част от болестите, които се предават по полов път. Освен това сме снели всички доказателства за сексуалното насилие.

Затварям очи. Една сълза се търкулва от ъгълчето на едното ми око, солта изгаря чувствителната ми кожа. Защо ми се е случило всичко това? Кой би сторил подобно нещо?

Изнасилена... БПП...

– Ами... искам да кажа, възможно ли е да съм забременяла?

Вярна на обещанието си, доктор Алуд бързо наглася нощницата и завивките. Сваля ръкавиците, хвърля ги в кошчето за отпадъци и присяда на ръба на леглото.

– Със сигурност можем да изключим това последствие от изнасилването. – Тя замълчава. – Защото вече си била бременна, преди да те докарат при нас.

Въздухът излиза със свистене от гърдите ми, докато тя ми съобщава поредната *ужасяваща* новина. Погледът ми се насочва към плоския ми корем. Имала съм там бебе?

– Била си навярно в десетата седмица на бременността.

Била съм. Минало време.

– Не си ли спомняш поне *нещо* от това?

Веждите на доктор Алуд се събират на челото, докато тя внимателно ме наблюдава.

Едно тихо „не“ се изплъзва от устата ми и аз неволно чувствам, че тя не ми вярва.

– Е, имайки предвид тежките рани, изобщо не е изненадващо, че си направила спонтанен аборт. Всъщност имаш късмет, че изобщо си жива. – Поколебава се, преди да добави: – Не мисля, че този, който ти е причинил всичко това, е очаквал да оживееш.

Странен студ сковава крайниците ми, докато оглеждам съсипаното тяло, лежащо на това легло. Аз съм с проясено съзнание едва от пет минути – стрелката на часовника пред мен го показва – и за това кратко време тази лекарка ме осведоми, че съм била пребита, изнасилена... и оставена да умра.

И съм изгубила бебето, което дори не си спомням, че съм носила или заченала.

И не знам кой е бил баща му.

Дори не знам коя съм аз.

– Ще те изпратя за още едно изследване със скенер и с ядрено-магнитен резонанс. – Усещам тежестта на погледа ѝ, втръснен в мен. – Сигурна ли си, че не си спомняш някой или нещо? Съпруг? Или близък приятел? Или роднина? Родител? Може би града, където си отраснала? От болницата биха искали да открият твой роднина.

Канонадата от въпроси само кара сърцето ми да запрепуска още по-лудешки и дразнещото пиукане на ЕКГ апарата отново се ускорява. Не мога да отговоря на нито един от тях. Дали липсвам на някого в този момент? Дали някой ме търси? Дали съм родом от Бенд, или живея някъде другаде?

Доктор Алуд седи мълчаливо и чака, докато аз забивам поглед в малкото жълто петно върху тавана. От просмукала се влага. Как мога да разпозная *това*, а да не помня собственото си име?

– Дори най-дребна подробност? – притиска ме тя, макар че настойчивостта в гласа ѝ е нежна и умоляваща.

– Не.

Няма нищо.

Аз не си спомням абсолютно нищо.

Глава 3

ДЖЕСИ

ПРЕДИ

Има много неща, които не харесвам в Портланд.

Дъждът е начело на списъка.

Задрасквам това. Шофирането в дъжд е на първо място. Обикновено е едно ужасно, безкрайно ръмене, но от време на време небето сякаш се продънва, за да се изсипе истински порой. Раздрънканата стара тойота, която купих за пет стотачки, не понася добре подобно време, двигателят често се дави и гасне, като че окончателно ще сдаде багажа. Не помня вече колко пъти съм се опитвал да се справя с този проблем.

Септември беше истински рекордър по дъжд. Изглежда, октомври се състезава да му отнеме титлата, защото тази вечер отново вали. Само въпрос на време е колата да откаже тъкмо тук, наред това пусто шосе. Тогава ще се озова точно в положението на нещастния глупак, отбил на банкета пред мен със светещи фарове.

Въпреки че вече бях решил да продължа, без да спирам, когато съзирам, че колата е двуместен спортен автомобил „БМВ Z8“, кракът ми отпуска педала на газта. Досега никога не съм виждал такава кола на живо. Вероятно защото в цялата страна има само няколко хиляди и всяка е безбожно скъпа. Моделът се среща рядко и е страхотен.

И със спукана гума.

– Няма начин. – Сменянето на гума в дъжда е гадна работа. Богатото копеле може да почака момчетата от „Пътна помощ“ да дойдат да го спасят. Решен съм да се придръжам към този план, докато не зървам дълга руса коса на шофьорската седалка. Изминавам шест метра, съвестта ме загризва и аз неохотно натискам спирачка. – Мамка му – промърморвам, отбивам на банкета и бавно се връщам на заден.

Никой не слиза от колата, но ако тя е сама, навярно е предпазлива. Изпъшквам, излизам в дъжда и придръпвам качулката на сивия суитшърт на главата си. Притичвам до пасажерския прозорец. Когато си отраснал с шериф за баща, се научаваш никога да не стоиш на пътя, дори наоколо да не се вижда кола. Винаги има риск да пострадаш.

Почуквам по стъклото.

И чакам.

– Хайде... – измърморвам, свел ниско глава, дъждът облива гърба ми и имам чувството, че ме поливат със студен маркуч.

Температурата не е повече от четири градуса. Още няколко секунди и ще я зарежа наред нищото.

Най-после стъклото на прозореца леко се спуска, колкото да надникна вътре. Тя е сама в колата. Тъмно е, но съм сигурен, че виждам сълзи. Определено зървам размазан черен грим. И очите ѝ... Те блестят от страх. Не я виня. Тя шофира скъпа кола и седи тук сама след единайсет вечерта. А сега и някакъв тип с качулка виси отвън пред прозореца ѝ.

– Имате ли нужда от помощ? – питам със загрижен тон.

Чувам я да преглъща, преди да отговори.

– Да. Имам.

Гласът ѝ звучи младежки, но с някои жени е трудно да се определи.

– Обадохте ли се на „Пътна помощ“?

Жената се поколебава, после клати глава.

Добре... не е много словоохотлива. Тя ухае невероятно, съдейки по аромата на цветния парфюм, изпълващ купето на колата. Невероятен и скъп.

– Резервната гума в багажника ли е?

– Аз... ами предполагам, но не съм много сигурна.

Въздъхвам. Май изглежда, че в крайна сметка ще сменям гума в проливен дъжд.

– Добре. Отворете багажника и аз ще видя какво мога да направя. Останете тук.

Заобикалям колата. Откривам гумата, завряна под купчината пазарски торби, най-долу в багажника. Притичвам обратно, за да взема моя крик и фенерчето от колата си – винаги когато мога, използвам собствените си инструменти, – и клякам до задницата на беемвето, благодарен за пустите шосета. Откакто спрях, не е минала нито една кола.

Беемвето е повдигнато на крик и болтовете на джантите са свалени, когато вратата на шофьора се отваря.

– След две минути ще я сменя! – крещя аз, докато внимателно издърпвам джантата. – Вие останете вътре.

Вратата се затръшва – аз изтръпвам, не бива да се затръшва каквото и да било в кола като тази! После токчетата затракуват върху паважа, когато тя заобикаля автомобила и застава до мен. Дъждът внезапно престава да плющи върху гърба ми.

– Така по-добре ли е? – пита тя с тих глас.

Не е нужно да поглеждам, за да разбера, че над мен е надвесен чадър.

– Вие не сте от Портланд, нали? – мърморя с усмивка.

Всъщност нито пък аз, но се научих да се приспособявам за четирите години, откакто живея тук. Част от новопридобитото ми познание е, че един мъж в Портланд за нищо на света няма да използва чадър. Нито повечето жени. Ние предпочитаме да сведем глава и да се намокрим до кости, отколкото да ни лепнат етикета „лигльовци“. Разумно ли е? Не.

– Не, не по рождение.

Издърпвам гумата и я претъркувам настрани. Точно в този миг погледът ми е привлечен от чифт дълги голи крака до лицето ми, чиято кожа е настръхнала от студа. Насилвам се да сведа глава и като издишвам дълбоко, грабвам резервната гума.

– Благодаря, че спряхте. Повечето хора не биха го направили.

Повечето хора, включително и аз.

– Наистина би трябвало да си вземете троен А план¹.

– Имам – признава сериозно тя, а след секунда колебание казва: – Батерията на телефона ми падна, а нямам зарядно.

¹ План към Американската автомобилна асоциация (American Automobile Association), която предоставя услуги на своите членове. – Б. пр.

Значи, тя *напълно* го бе закъсала. Колкото и скапана да е цялата ситуация, се радвам, че спрях. Това щеше да успокои донякъде съвестта ми, след като толкова често я бях пренебрегвал през годините.

– И аз през по-голяма част от времето не мога да си намеря зарядното. Обикновено е под седалката. Накрая реших да си купя второ, което държа в жабката.

Долавям усмивка в гласа ѝ, когато казва:

– Ще трябва да запомня това.

– Аха, не е зле. Особено с кола като тази.

След още една минута резервната гума е здраво закрепена на мястото си.

– Много сте бърз.

Подхилвам се самодоволно, докато спускам колата на земята.

– Сменял съм гуми, откакто проходим. – Е, не съвсем, но така го чувствам. Грабвам с една ръка спадналата гума и съзнателно излизам изпод чадъра, за да не изцапам непознатата на път към багажника. За мен вече е прекалено късно, но аз съм свикнал. Цапам повече дрехи от средностатистическия мъж. – Далече ли отивате? Тези гуми не са предназначени за дълги разстояния.

– На около шестнайсет километра.

– Добре. Ако ще сте по-спокойна, мога да карам след вас, докато излезете на магистралата – предлагам и избърсвам мокрите си мръсни ръце в дънките. – И без това пътувам натам.

– Това е много мило от ваша страна.

Ала тя не понечва да тръгне. Просто стои там, със скрито от мрака и огромния чадър лице.

И тогава чувам сподавено хлипане.

Ах, *мамка му*. Не знам какво да правя с богато момиче, плачещо отстрани на шосето. Или изобщо с плачещи момичета. Разплаквал съм доста от тях неволно, а след това винаги съм се чувствал зле.

– Съжалявам – избъбрям, не знаейки какво да кажа. – Всичко наред ли е? – питам нерешително. – Искам да кажа, има ли на кого да се обадите? Ако искате, може да използвате моя телефон. Сега ще го донеса от колата.

– Не, няма на кого.

Помежду ни се възцарява продължителна тишина.

– Ами...

Наистина ми се иска да се прибера у дома и да хвана „Късното шоу“, но не прогизнах до кости, за да я изоставя сега да стърчи тук.

– Щастлив ли сте?

Въпросът ѝ рязко прорязва притихналата нощ.

– Ъ...

Какво? Пристъпвам нервно от крак на крак.

– В живота. Щастлив ли сте? Или просто ви се иска да можете да започнете всичко отначало?

Намръщвам се в мрака.

– Точно в този момент искам задникът ми да не мръзне в дъжда – признавам. Какво друго, по дяволите, да кажа? Не бях настроен за дълбокомислени, провокиращи въпроси. Обикновено ги избягвам и Бог ми е свидетел, че идиотите, с които се размотавам, не ме засипват с тях. Да не би това момиче да е откачено?

Тя пристъпва по-близо, повдига чадъра, за да ме предпази от дъжда, изпълнявайки част от желанието ми.

– Имам предвид, че ако можехте да започнете всичко отначало... да се *освободите* от всички лоши решения, които сте взели... бихте ли го направили?

Очевидно гадният ден за тази жена беше започнал дълго преди спуканата гума.

– Звучи, сякаш съжалявате за някои неща – предполагам накрая.

Това не е истински отговор на въпроса ѝ, но честно, нямам идея как да реагирам на всичко това.

– Аха. Мисля, че да.

Изрича го толкова тихо, че едва я чувам заради плющенето на дъжда и тихото ръмжене на двигателя на колата ѝ. Сепвам се, когато студени пръсти внезапно се плъзват по бузата ми, носа, челюстта, покрита с набола брада, докато накрая откриват устата ми, където се спират. Жестът е странен и интимен. Имам чувството, че тя ме изследва. Какво се върти в главата на тази жена в момента?

Макар че не мога да възпра учестяващите се удари на сърцето ми, в мен не трепва нито един мускул, по-скоро съм изпълнен с любопитство, отколкото с нещо друго. Много бавно

сянката пред мен се премества по-близо и по-близо, докато устата ѝ се надвесва над моята и аз усещам треперливия ѝ дъх.

И после тя ме целува.

Отначало целувката е плаха, устните ѝ съвсем леко докосват моите, без да се притискат, ала кръвта ми закипява. Не мисля, че някога съм целувал жена, без първо да видя лицето ѝ. Това е едновременно плашещо и странно освобождаващо. Ако тя изглежда така, както усещам устните ѝ, тогава в момента целувам супермодел.

Накрая тя открива желаното място, устните ѝ леко се разтварят и нежно засмукват моите, всяко от нахъсаните ѝ дишания е като опияняваща магия, докато езикът ѝ се плъзва в устата ми. Вече дори не ми пука за дъжда, студа или желанието да се прибера у дома – прекалено зает съм да се преборя с копнежа да дам воля на ръцете си. Но не знам защо, по дяволите, тя прави всичко това, а по природа аз съм подозрителен човек. Затова стисвам в юмруци отпуснатите покрай тялото ми ръце, докато нейната уста бавно вкухва моята, а ръката ѝ обхваща едната страна на лицето ми.

Тъкмо когато съм готов да зарежа недоверието и да я притегля към себе си, тя внезапно прекъсва целувката и се отдръпва. Забързаното ѝ, нахъсано дишане издава вълнението ѝ. Невидимата непозната отстъпва назад, лишавайки ме от заслона на чадъра. Студеният дъжд не успява да угаси огъня, изгарящ тялото ми.

– Благодаря.

Усмивам се в тъмното.

– Не е кой знае какво. Смяната на гуми не ми отнема много време.

– Нямах предвид гумата.

Тя също се усмива. Долавям го в нежните ѝ думи.

С увиснала челюст наблюдавам как силуетът ѝ заобикаля колата. С едно плавно движение тя сгъва чадъра и се плъзва на шофьорската седалка.

А аз оставам да стоя тук, питайки се какво, по дяволите, се бе случило току-що. Тя също не знае как изглеждам. Можем да се разминем на тротоара и никога да не се познаем.

Може би точно в това е смисълът.

Клатя глава и изтичвам обратно към колата си, дрехите ми

са подгизнали, а мислите – напълно объркани. Тя може и да е сладка, но ако броди наоколо и целува непознати мъже по пътищата, нищо чудно, че е изпълнена със съжаления. Надявам се съжаленията да са най-лошото нещо, с което някога ще ѝ се наложи да се справя.

Верен на думата си, аз я следвам тринайсетина километра. Пръстите ми опипват устните ми и аз си припомням усещането за нейните върху тях, докато тя отбива към един от богаташките квартали на Портланд. Голяма част от мен иска да завие и да я последва през останалата част от пътя. Просто за да знам коя е.

Ръката ми е на мигача, за да дам знак за завой, но в последната минута я отпускам и продължавам напред. Съжаленията имат навика да са заразни, когато се обвържеш с неправилия човек. Научил съм тази истина по трудния начин.

Надявам се тя да намери това, което търси.